

Příloha A

Pro docílení větší smysluplnosti rozhovoru, byl v jistých částech změněn slovosled a byla vymazána přemíra vatových slov. Rozhovor byl ponechán v nespisovné podobě.

V prepisu rozhovoru jsou použity zkratky: **(T)** = tazatel, **(I)** = informantka

Rozhovor s IO4

Na realizaci rozhovoru přišla informantka IO4 seznámena s tazatelskými otázkami. Hlavní cíl výzkumného šetření, dílčí výzkumné otázky a tazatelské otázky byli informantce předány vedoucí Mgr. Lucií Slámovou v dostatečném časovém předstihu před konáním rozhovoru. Bylo tak učiněno, neboť některé otázky jsou složité a je tedy žádoucí příprava odpovědí. Před nahráváním rozhovoru proběhl small talk, vymezení časových možností informantky a byly ujasněny některé tazatelské otázky.

T: Proč jste si vybral/a pomáhající profesi?

I: Jakoby já vlastně ani nevím. Asi to byla spíš otázka, co chci dělat a věděla jsem, že spíš nemůžu dělat nějaký ekonomický věci. Protože na to nemám jakoby mozek a pak mě to nějak vyfiltrovalo přes nějaký jako vzdělání, kde jsem před tím studovala něco jiného na střední, tak jsem pak zkoušela jako ty víc a víc sociální obory. A zjistila jsem, že to není špatný, ale třeba bych nikdy neřekla, že skončím jako u dětí, protože moc dětí jako celkově nemusím. Ale nějak jsem se dostala sem a zjistila jsem, že to vlastně není špatný no. I když bych to v životě jako do sebe neřekla, že bych mohla dělat s dětma.

T: Nemalovala sis v 5. třídě, budu tímhle tím...

I: To určitě ne. Pak jako do pomáhající profese jsem se dostala, tak nějak ani jako nevím jak, tak nějak prostě postupným procesem studia.

T: Nějak to jako vykrystalizovalo, chápu...

I: Jako dítě jsem si neřekla, že chci být sociální pracovník. Nebyl to dream job.

T: A cos teda před tím studovala?

I: Studovala jsem Veřejnosprávní činnost. Ale už jsem jako věděla, že to bude někde něco jako práce s lidma, ale pak jsem se jako dostala do tyhle sféry, kde to není jenom nějaká

byrokracie, ale víc jako přímé práci s tím člověkem, že na tom úřadě přece jenom tak vyplňuješ kolonky a nepracuješ s člověkem.

T: Nechtěla si bejt jenom u papírů... A pak si šla na?

I: Na sociální patologie jsem pak šla na bakaláře a pak na sociální práci.

T: Takže seš magistra a už dál nestuduješ.

I: Ne už nechci a doktorát si rozhodně dodělávat nebudu.

T: Proč jste si vybrala cílovou skupinu?

I: Původně jsem nechtěla být s dětmi, ale když jsem sháněla nějaký zkušenosti, tak jsem tady začínala jako dobrovolník a díky tý zkušenosti jsem zjistila, že to vlastně vůbec není špatný, Tak jsem tady pak už jako zůstala, takže nemám zkušenost s jinou cílovkou a třeba bych zjistila, že je to jako lepší a časem to třeba jako zjistím. Ale prostě tak nějak náhodou jsem si říkala, že to zkusím tady a bylo to fajn.

T: Proč jste si zvolil/a NZDM Modrý pomeranč?

I: Já jsem slyšela od nějaké spolužačky, že Salinger právě jako bere dobrovolníky, že je k tomu docela otevřeněj a prostě jsem hledala kam berou dobrovolníky a asi jsem nejdřív našla, že je berou v NZDM než v ostatních střediscích. Ale asi to byla náhoda. Jako nebylo to cílené. Úplně náhoda, že jsem narazila, že tady může člověk dělat dobrovolníka...

T: Že kdyby na tebe třeba vyskočila jiná nabídka...

I: Tak bych to zkusila třeba někde jinde no.

T: Jaké osobnostní rysy ovlivňují vaše prosociální chování?

I: Jsem stručná. Nerada třeba mluvím já, takže já radši poslouchám ostatní a radši je vyslechnu. Nějaké to naslouchání, empatie než jako to, že bych já musela někde něco mluvit, že je to pro mě daleko jako příjemnější. A i dává mi to jakoby větší smysl poslouchat ostatní, než abych mluvila.

(Informantka přemýšlí)

T: Cokoli, co v sobě máš, co můžeš nabídnout, co je u tebe specifický...

I: Nějaká schopnost jako naslouchat, nějaká jako snaha nebejt zaujatá, nějaká nezaujatost, jakoby nemít předsudky, ale jako člověk se tomu občas neubrání. Nejsme perfektní...

T: Jasně, to by byla celkem iluze si říct, nemám žádný stereotypy, žádný předsudky...

I: Nějak jako pracovat sám se sebou, pracovat třeba s vnitřním klidem. Protože člověka často jako rozčílí klienti a je prostě potřeba si jako umět i pracovat sám se sebou. A nevylejt si to na nich, ale vylejt si to až třeba na supervizi. Asi prostě nějaká celková jako blízkost lidí, co prostě člověku asi jako musí bejt příjemný. Jako je to fakt široký Osobnostní rysy. Už nevím...

T: V pohodě. Kdyžtak se k tomu můžeme vrátit, nebo nemusíme. Řekla jsi mi toho dost. Celkem podstatný věci. Klidně to můžem nechat bejt. Jaké hodnoty ovlivňují vaše prosociální chování?

I: Budu to hodně vztahovat na tu práci. Celkově nějakěj jako ten bezpečný prostor. Nějaký to bezpečí. Takže hodnota nějakýho prostě fyzického bezpečí třeba pro ty jako klienty. To vidím jako důležitou věc. Nějaká blízkost, možnost jako nějak jako se svěřit, stabilita.

(Informantka přemýšlí)

T: Nebo k čemu bys je jako chtěla vést. Každěj nad tím uvažuje vlastně jinak. Zatím si to dobře pojmul. Jen se snažím nabízet další možnosti.

I: Nějaká samostatnost. Vést je k tomu, aby se o sebe dokázali postarat. Ne vysoký nároky, aby zvládli být nejlepší ve všem a byli nejchytřejší, ale aby zvládli v tom světě prostě fungovat sami.

T: Dalo by se říct svoboda?

I: No svoboda. Tam už to může utýct trochu jinam. Spíš samostatnost a zodpovědnost. To myslím, že je důležitý v tom, co chceme klienty naučit nebo jim předat.

T: Jak socializace ovlivnila vaše prosociální chování? Tím je myšleno jako nějaký primární, sekundární a terciální skupiny. Jestli rodina je prosociální, jestli si to okoukala z rodiny, nebo ses setkala na kroužcích nebo ve škole s nějakou osobností, která by tě ovlivnila. Třeba jestli rodiče máš v pomáhajících profesích, nebo třeba ne, ale i přes to jsou někde dobrovolníky, nebo prostě někde pomáhaj, jsou takový dobráci...

I: Bohužel. Přemýšlím, kdy jsem se ve svém období socializace setkala s někým z pomáhající profese. A nesetkala. Nemám nikoho ve svém okolí, v rodině, nikde. Takže,

co mě mohlo ovlivnit je dobrá otázka. Myslím, že tam máš pak otázku na tu osobnost zkušenost s něčím.

T: Jo události. Klidně na to můžeš odpovědět.

I: Já jako přemejšlím, jestli nějaký jako situace, jako třeba v mém dětství. Zažili jsme rozvoj rodičů v dětství, že jsem třeba cítila, že by jako bylo dobrý mít tam jako někoho ještě navíc, jako což jsem pro ně teď já. Takže si myslím, že třeba nějaká jako moje potřeba v dětství, co jsem měla, tak můžu jakoby teď dát ostatním dětem a myslím, že to má taky jako to, že si pak sama jako uvědomím, že by to vlastně jako bylo super mít někoho, za kým bych jako v té době šla a s kým bych o tom mohla mluvit. Nebejt na to sama.

T: Přesně něco takovýho jsem myslel. Taky jsem zažil takový rodinný události a jak je člověk v nějakým prostředí, je nucen se vypořádávat s nějakějma věcmi, komunikovat různý věci, tak si myslím, že mě taky tyhle rodinný věci ovlivnily. Proto jsem se na to zeptal. Ještě cejtíš, že bys něco dodala? Nějakou událost, kdy sis řekla, od teď pomáhám?

I: To byl nějakěj jako postupnej proces a nebyl by okamžik, kdy bych si řekla, tohle prostě chci dělat, tohle je moje poslání.

T: Jasně. Že to nebyl zlomovej momemnt. Jo, takže tohle rodinný zázemí, rozvod, že tě mohla nějak ovlivnit ta situace, jak ses v tom cejtěla.

I: Asi jo. Nemyslím si, že to mělo příměj vliv, že by dítě, co si vybírá školu, tak by na to myslelo, ale zpětně si říkám, že to mělo nějakěj vliv.

T: Nechci, aby to bylo pochopený, jako že si potřebuješ kompenzovat tuhle životní událost. Jen, že to jsou takový mini střípky, který se tak jako proplejtaj. Co dalšího má vliv na vaše prosociální chování? Řešili jsme tady různý věci, tak jestli tě napadá ještě něco. Co ovlivňuje to pomáhání, proč pomáháš? Nevím. Třeba seš věřící, seš třeba vedená tou etikou.

I: No. Další důvod. Jestli nějaký asi jako celkově vnitřní nastavení. To, není fakt jako žádněj jako konkrétní důvod, co by mě k tomu jako vedl, ale asi je jako příjemné vidět to, že jakoby někomu můžu pomoci a že někomu je líp, nebo že se někdo někam posunul. Že je vidět nějakěj jako proces, což bohužel často jako není vidět a člověka to může dost

jako demotivovat, že nevidí posun u ostatních, ale pak, když ho vidí, tak si myslím, že to je i jako i pro něj fajn. Že mě těší úspěch toho klienta prostě.

T: Ještě něco tě k tomuhle napadá?

I: Ne.

T: Dobře. Jak vnímáte důležitost reflexe vlastních motivů sociálního chování? To, jak si o tom povídáme. Kdyby sis o tom měla sama přemýšlet. Jako jestli je důležitý reflektovat tyhle věci.

I: Já si myslím, že to je fajn pro toho člověka se třeba zpětně zamyslet. Proč dělá to, co dělá. Nevím, jestli to jako něco může přinést. Může asi, že se může třeba pohnout jako někam dál, když se nad tím zamyslí. Jako běžně to nedělám, nepřemýšlím nad tím, takže bylo jako fajn se vlastně zamyslet. Proč? Co mě sem dostalo? Proč tady jsem? Myslím, že to je dobrý se nad tím zamyslet.

T: Takže myslíš, že to je důležitý, ale neděláš to nějak často...

I: Když dostanu podnět tak to udělám, ale jinak moc ne.

T: Takže působení managementu. Tady se budu ptát na různý vzdělávání, odměňování, péče a tak. Jak hodnotíte působení vrcholného managementu?

I: Takže přímo na ředitelku organizace?

T: Jo, přesně. Jak hodnotíš její působení.

I: Myslím, že paní ředitelka je fakt super a že se jako fakt snaží myslet jako na všechny střediska stejně i přesto, že je v nich rozdíl. Jako v práci a v pracovní době. Ve všem, prostě v tom, co děláme a myslím si, že se to snaží jako vyrovnat nějak tak, aby nikdo z nás nebyl vyloženě jako bitej na ničem. Prostě to, co dělá, jak to řídí má jako smysl a za mě to je fajn.

T: Jak hodnotíte působení vedoucí střediska Mgr. Lucie Slámové?

I: Tak úplně hrozně jako obecně si myslím, že to jako vede dobře. Přemejšlím na co přesně odpovědět.

T: Jo, jsou to strašně obecný otázky. Jak jsem se snažil pojmut hrozně velký spektrum, tak pak se ptám jakoby na nic víceméně.

I: Hodnotím to kladně. Nemáme jako žádnou špatnou zkušenost. Snaží se nám bejt nápomocná, snaží se na nás mít čas, prostě nám pomáhá, jak nejlíp dokáže, jak nejlíp může, vyslechne si naše potřeby a myslím, že to jako zvládá, tak jak nejlíp jako může...

T: Paráda, já myslím, že dobrý. Jak vnímáte hodnocení vaší práce? Nemyslím tím, odměňování spíš jako nějakou zpětnou vazbu.

I: Máme jednou za půl roku větší jako slovní hodnocení nás jednotlivců. A já si myslím, že je to jako hrozně fajn. Že se jinak jako nepozastavíme nad sebou, co jsme třeba za ten jako půl rok udělali a bereme to, že to je prostě každodenní věc, bereme to jako normální. A pak ale když vlastně nám někdo jinej řekne, že vlastně to, co jsme udělali, je jako hrozně super a že jsme toho udělali třeba dost, ani nám to nepřijde, tak je to jako hrozně jako příjemný a vždycky mi to slovní hodnocení jako vrátí nějakou motivaci a vlastně v tom pokračovat. Pak už si říkám, ty jo, však to je furt dokola to stejné a jsem pak z toho kolikrát jako unavená, ale fakt jako ty slovní hodnocení mají podle mě jako velký jako smysl. Za mě bych je klidně jako dala i častěji, protože si myslím, že to člověk jako potřebuje slyšet, že to, co dělá, má jako v podstatě smysl, že to není jenom každodenní voprúz nějakej.

T: Tu zpětnou vazbu máš jak často?

I: No tu velkou máme jednou za půl roku a pak máme jako menší jednou za čtvrt roku. Ale to jsou jako už třeba na ty kluby, ale to, co prostě uděláš jako, jak se ti jako daří, co si zvládnul, nezvládnul, tak to je jednou za půl rok.

T: Takže bys to uvítala častěji?

I: Klidně bych to uvítala častěji.

T: Jak hodnotíte odměňování vaší práce? Už vím, že tady máte jako nějaký benefity, že jste placený od pozice.

I: Tak víme, že prostě pomáhající profese nejsou zcela dobře zaplacený a máme nějaký jako bonusy jednou za půl roku a osobní ohodnocení, ale i osobní ohodnocení má svůj strop a když ho dosáhnete, tak už pak nemáte vyšší, takže vlastně už vám nemají co dál nabídnout. Dala bych nějaký větší jako možnosti odměnění, protože jako i pro motivaci toho, že člověk nezačne stagnovat, když ví, že už mu vlastně není navíc co nabídnout.

T: Zasloužila by sis víc peněz?

I: Jako já to nemůžu říct takhle, že bych si zasloužila. Ale fakt si přijdu, že jsem kolikrát jako deset hodin denně v práci. A jako není to jenom časově náročné, ale psychicky náročné, což si myslím, že do toho dost jako lidi úplně zvenku nevidí, protože si myslí, že si tady vlastně jen hrajeme s dětma, což by bylo hrozně fajn....

T: Já jsem tady měl praxe. A když někomu můj táta povídal, co tady dělám, tak říkal, že chodím hlídat cigoše. To je dost vosekaný...

I: Právě si myslím, že by to mělo bejt jako všeobecně líp placený, už jenom z toho důvodu, že když to nebude dobře placený, tak ty lidi budou stále odcházet budou hledat něco jiného. Ta služba prostě nemůže bejt kvalitně poskytovaná, když se tam budou každý rok jako měnit lidi, protože zjistí, že prostě nemají dostatek peněz, jako ještě v táhle době, kdy se všechno zdražuje a člověk si chce vzít hypotéku. Ale to je jako systémový. Není to vina tady Salingeru. Víím, že kdyby byly peníze navíc, tak je dostaneme, jenomže jako opravdu nejsou.

T: Takže poslední tři otázky. Jak hodnotíte vzdělávání a rozvoj v NZDM Modrý pomeranč?

I: No máme možnosti se vzdělávat. Máme nějaký jako budget, do kterýho se musíme jako vejít v těch kurzech, který si vybíráme. Většinou je to na nás, jaký kurzy si vybereme, takže je to docela volný. Nesmí to být samozřejmě úplně mimo naší oblasti. A když se chceme jako vzdělávat nad rámec toho našeho budgetu, tak nám to je jako umožněné, ale už samozřejmě na naše finance. Ale jako je to umožněný a není to problém, že by to jako vadilo, že se chceme dál vzdělávat. Samozřejmě, když si vybíráme kurzy zadarmo, tak je to lepší. Samozřejmě, ale jako ta možnost tady je, nejsme něčím jako vázaný, takže si myslím, že to je jako dobře.

T: Takže seš s tím spokojená? Nebo by sis dokázala představit, že by to mohlo bejt v něčem lepší?

I: Já jsem s tím jako spokojená. Opět, to že jako nejsou finance na to, abysme si nechávali platit dražší kurzy a musíme do toho dávat naše peníze, tak tomu jako rozumím, že když chce člověk něco navíc, tak si to musí zaplatit sám.

T: Takže kdyby byl čas a peníze tak bys toho vzdělávání využívala víc?

I: Asi bych do toho šla víc, protože to jsou další peníze, který člověk jako nemá na to, aby si tady platit drahý kurzy.

T: Jak hodnotíte péči o vás?

I: Myslím, že péče a opečovávání je dobré. Že se o nás jako starají a chtějí, abychom se cítili dobře, jako v kolektivu tak i celkově prostě na tom svém postu, že to není, že by někdo měl být nucený do toho, že musí dělat něco, v čem mu jako je nepříjemně. A hledají se asi cesty, jak udělat, aby se člověk prostě v tom cítil dobře.

T: Jak si spokojená se supervizorkou?

I: Naše supervizorka je jako hrozně super, ale je to jediná supervizorka, kterou jsem zatím zažila. Teď ji budeme měnit, tak jsem zvědavá, jakéj z toho potom budu mít pocit, jestli budu stále říkat, že je to fajn nebo ne.

T: Jak hodnotíte mezilidské vztahy mezi zaměstnanci v NZDM Modrý pomeranč?

I: Já si myslím, že mezi sebou máme jako dobrý vztahy. Myslím, že to je i důvod, proč se tady cítíme jako všichni dobře, že kdybychom se mezi sebou jako neměli rádi a nebyli spolu rádi, takže tady ani jako třeba nebudeme takovou dobu. Že nás to tady může držet. Spolu vycházíme a ten kolektiv je jako super. Až přijdem někam jinam a zjistíme, že nám třeba někdo jako vadí, což tady se vyloženě jako neděje, že si myslím, že se sem hledají lidi, který jsou podobně naladěný, mají podobné zájmy, nějaký podobný smýšlení, takže se jako spolu dokážeme prostě bavit i o osobních věcech a není to jenom pracovní.

T: Paráda. K těm otázkám. Jestli jsem tě někde přerušil nebo bys chtěla něco doplnit. Za mě to je v pohodě, jsem spoko. Tak jestli chceš něco dodat...

I: Ne, dobrý. Nepotřebuju.

Konec rozhovoru